

Povinná četba pro fanoušky
klasické science fiction literatury.

SciFiNow

PETER NEWMAN

TULÁK

HOST

KAPITOLA JEDNA

Světlo hvězd vystřídala záře neonů. Zástupy oslňujících cedulí vítaly každého, kdo přicházel do Nového Obzoru.

Tulák si jich nevšiml: upíral oči na zem před sebou.

Na ulicích se jako živé odpadky váleli lidé s pohledy stejně prázdnými jako jejich smích. Okolo něj se ozývaly žadonící hlasy a agresivně se k němu natahovaly prosebné ruce.

Tulák si jich nevšiml a šel dál. Límec kabátu si držel těsně přitažený ke krku.

Z davu před ním se ozvaly rozčilené výkřiky. Tísnila se tu pestrá směsice míšenců, pasáků, překupníků a diváků. Z ulice se zvedaly vyvýšené plošiny na vratkých podpěrách z recyklovaného kovu, na nichž stály drátěné klece. V nich se krčily roztřesené postavy čekající, až je někdo koupí. Některým ze shromážděných dražba vynesla nové otroky, dalším čerstvé maso.

Tulák nepozorovaně kráčet dál.

Středu Nového Obzoru vévodila velká hromada šrotu přezdívaná „Železná hora“, památka na válku. Její srdce tvořily trosky zřícené létající lodě, okolo níž se válely zbytky vysypaného nákladu tanků a stíhaček.

Obyvatelé Nového Obzoru, kteří uměli využít každé příležitosti, loď vykuchali a vytvořili si v ní příbytky a obchody, v nichž prodávali lodní vybavení. Světlo porůznu sesbíraných lamp barvilo stíny.

Jeden z tunelů osvětlovala pokroucená svítící obruč. Nízký strop získal v její slabé záři barvu sraženého mléka.

Tulák poněkud nemotorně vešel dovnitř. Krčil nohy a sklánel hlavu, ale záda držel rovná.

Stěny byly obestavěné regály plnými lahvíček, plechovek a flakonů. Majitel rezivějící jeskyně seděl na podlaze a otrhaným hadříkem čistil injekční stříkačku. Upřel na Tuláka krví podlité oči.

„Jste tu poprvé?“

Tulák přikývl.

Stříkačka i hadřík bleskově zmizely a muž si promnul zažloutlé prsty. „Vítejte, vítejte. Jsem doktor Nula. Asi jste o mně už slyšel.“

Tulák přikývl.

„No jistě, proto jste tady. Tak co to bude? Vypadáte unaveně. Mám nejlepší výběr povzbuzujících prostředků na téhle straně Trhliny. Nebo byste radši na chvíli zapomněl?“ Úlisné oči mu vábivě jiskřily.

Tulák, který si jednou rukou stále držel límec kabátu, se jantarovými očima rozhlížel po regálech. Jeho pohled se zastavil u malé lahvičky se zašedlým štítkem.

„Vidím, že se vyznáte,“ poznamenal doktor Nula uznale. „Jen zřídka se tu ukáže někdo, kdo ví, co hledá. Ti nuzáci, co mi sem chodí, by nerozeznali hvězdný prach od prachu z podlahy.“ Zvedl lahvičku a smetl z jejího víčka něco lepkavého. „Předpokládám, že ten, kdo vás posílá, ví, jak jsou dobré léky vzácné... a zná jejich cenu.“

Tulák místo odpovědi poklekl, položil na zem dvě platinové mince a přisunul je k doktorovi.

„Doufám, že to není nějaká bouda,“ řekl doktor, zvedl mince a postupně do obou cvrknul prstem. Mince se zachvěly a stísněným prostorem zazněl krátký duet. Oba chvíli mlčeli, ponoření do vzpomínek, které v nich ten zvuk vyvolal.

Doktor Nula nastavil mince do světla. Blýskavé kotouče působily na jeho zažloutlých prstech nepatříčně. „Omlouvám se,“ prohlásil a rychle mu podal lahvičku v naději, že nebude žádat drobné nazpět. „A až budete zase něco potřebovat, neváhejte se znovu zastavit.“

Doktor Nula se díval za odcházejícím Tulákem a točil si palci na rukou. Pak vzal stříkačku a po krátké úvaze nabodl ukazováček na jehlu a bolestivě se ušklíbl. Na špičce prstu se objevila kapička krve. Počkal, až doroste do velikosti menšího hrášku, a zašeptal svůj vzkaz.

Tulák zamířil k městským branám, o nichž bylo známo, že jsou neustále otevřené. Demagog, démonický správce města, tvrdil, že v Novém Obzoru je vítán každý. Byla to lež, kterou chtěl zamaskovat skutečnost, že brány nefungují. Velké motory ovládající jejich křídla už dávno umlkly a hlavní součástky byly zničené nebo rozkradené.

Výkřiky žebráků se mísily s hlasitým bubnováním a pachutí potu. Předčasně životem protřelá dívka zatahala Tuláka za paži. „Hele, jdeš vod Nuly? Nechceš se rozdělit?“ Přejela si rukou po plochem těle. „Dej mi rauš a já si s tebou pohraju. Velkej rauš, velký hraní.“ Tulák se zastavil a díval se na její ruku, dokud ji nestáhla. Šel dál a za ním se nesl proud dívčinych nadávek.

Uprostřed ulice sedělo na zadních velké zvíře podobné psu. Psověk, tvor nakažený démonickou podstatou, větší než jeho předci, hrozivý a divoký. Cvičitel nebyl nikde v dohledu a obvykle pokojní rozmařilci z Nového Obzoru se mu zdaleka vyhýbali.

Tulák se zachoval stejně.

Zvíře ho pozorovalo nesourodýma očima. Jedním psím, v přítomném černým a nečitelným, a druhým lidským: v něm se zablesklo poznání. Někde za městem se cvičitel dívá a sleduje ho prohozeným okem.

Chvilí oba stáli bez hnutí a lidé v davu napodobili pohasínající hvězdy nad sebou a jeden po druhém zmizeli ve tmě.

Psověk funěl a jeho odporný dech se přidával k husté směsici kouře a hniloby visící ve vzduchu Nového Obzoru.

Tulák neutíkal. Bylo to zbytečné. Během let vyzkoušely zoufalé kořisti všemožné způsoby, jak před těmito kříženci skrýt svůj pach: parfémy, bláto, výkaly, dokonce i krev jiného člena psověčí smečky.

Marně.

Lovci nejdou za pachem těla. Tulák to věděl: to proto teď byli ostatní členové smečky i jejich cvičitelé mrtví.

Psověk zavrčel a postavil se. Sotva se držel na nohou oblepených zaschlou krví. S námahou se vlekl blátem kupředu.

Tulák ho nehnutě pozoroval.

Osm metrů od něj se psověk odrazil ke skoku. Bylo to slabé gesto, pouhý náznak jeho obvyklé síly.

Tulák ustoupil a vyčerpané zvíře se rozpláclo před ním. Ztěžka a přerývavě odfukovalo. Ze hřbetu mu kanuly potůčky tmavé krve. Brzy zemře. Vrčení sláblo, až přešlo v kňučení, které po chvíli vystřídalo tiché pískavé chrčení.

Tulák se vydal okolo těla, psověk však nebyl ještě úplně mrtvý. Z posledních sil po něm chňapl. Do kotníku se sice nezakousl, ale dlouhé zuby zachytily cíp kabátu.

Tulák s ním škubl jednou, podruhé, psověk na něj upíral přivřeně oči. V posledním projevu vzdoru dál držel obnošenou látku mezi zuby. Tulák nepřestával škubat — silněji a naléhavěji, až se látka roztrhla. Sice se vysvobodil, ovšem za určitou cenu — kabát se mu při tom zápase rozevřel.

Psověk naposledy otevřel oči a překvapeně je vytřeštil.

V ohbí mužovy paže netečně spalo dítě, naducané tvářičky zarudlé horečkou. U pasu Tulákovi visel meč, z jehož záštity na psověka zíralo oko. Oplácelo mu jeho umírající pohled, hledělo až k samé podstatě jeho existence a hledalo vlákno, které ho přivede k jeho zkaženému cvičiteli.

Tulák si přitáhl kabát k tělu a rázně vykročil k velké bráně Nového Obzoru.

Rzí prokvetlá brána se tyčila do výšky a podél obou jejích křídel visel nehybný tlustý řetěz. Napravo stála hlídková věž, zborcená, rozpadlá střecha držela na nefunkčních kabelech.

Tulák vyšel pod její temnou siluetou z města a odhodlaně směřoval do zšeřelé krajiny.

Z pusté země trčely balvany jako řada obřích zubů. Opakovaná bombardování a účinky jedovatých ďábelských energií si vybraly svou daň. Krajina byla celá zjizvená krátery. Nikde žádné stromy, barvy a jen velmi málo známek života. Ztracená země nedostala své jméno bez důvodu.

Někde poblíž se ozval rychle potlačený výkřik. Ale stačilo to. Tulák se otočil a vydal se za zvukem.

Za zubatým balvanem seděl cvičitel a držel si hlavu v dlaních. Tmavé zvířecí oko mu odumřelo a nervy v jeho okolí řvaly bolestí. Cvičitel si nevšiml, že byl odhalen.

Tulák se přikrčil a opatrně odložil dítě do prachu. Pomalu se narovnal a tasil. Zpívající ostrí olízlo vzduch.

Teď už ho cvičitel zpozoroval. Potácivě couval a mumlal všemožné sliby, až na něj padl Tulákův stín.

Pak náhle nastalo ticho.

Ještě teplá mrtvola psověka přitáhla do soumraku vyhublé lidi i odulé mouchy. Do rána z něj zůstanou jen kosti. Odpoledne bude polovina těch lidí po smrti, jejich žaludky si neporadí

s vydatným masem. A do večera nekro kupci jejich mrtvoly
vymění za něco jiného.

V Novém Obzoru nic nepřijde nazmar.

KAPITOLA DVĚ

Na okraji Nového Obzoru se utvořila karavana, která se chystala za rozbřesku vyrazit. Tulák se k ní připojil, vmísil se do davu strhaných kupců a cestovatelů, ztracených a zapomenutých.

Kola skřípala, soumaři funěli a lidé se vlekli kupředu. Jak se Nový Obzor rozplýval v dálce jako blednoucí noční můra, pocestní se poněkud uvolnili a nejistě se pouštěli do rozhovorů.

Toho dne vyšla jako první žlutá polovina slunce, zlatá nebeská koruna. Pověřiví kupci to brali jako dobré znamení, jeden se dokonce z vděčnosti podělil s jiným o pití. Pro většinu to však znamenalo jen změnu barevné palety beznaděje.

Načervenalá záře na obzoru brzy předznamenala druhý východ toho dne.

Kdysi svět zahřívala pouze jediná hvězda. Tu dobu už si nikdo nepamatuje, všichni se však shodují, že tehdy určitě bylo lépe.

Lidstvo si tehdy myslelo, že až se slunce rozpadne na dvě poloviny, nastane konec světa. Hvězdné fragmenty však navzdory předpokladům neexplodovaly ani neseslaly na zemi

ohnivý déšť a zkázu. Namísto toho pokračovaly ve své nebeské pouti po obloze a kolem sebe jako opilí taneční partneři, kteří se potácejí po parketu ještě dlouho poté, co hudba utichla.

Tulák přistoupil k jednomu z největších povozů, jehož kočí se soustředil na svou ručně ubalenou cigaretu. Okolo nedopalku vyklouzla dvě slova: „Co je?“

Tulák se podíval na povoz a pak zpátky na kočího. Další vzácná mince změnila majitele a Tulák si vlezl dovnitř.

Nákladový prostor povozu byl plný beden z poškrábaného plastu a otlučeného kovu. Ani kousek místa nepřišel nazmar, dokonce i pachy se musely smáčkout a tísnit se mezi bednami. Některé byly zakryté starými hadry, ale ty byly spíš výjimkou. Většina z nich bezostyšně odhalovala svůj obsah.

Tuláka to nezajímalo. Ohlédl se přes rameno a ukryl se před světem za látkovou zástěnou.

V tom tísněném soukromí si svlékl kabát, odepnul meč a nemotorně se usadil s dítětem, které propašoval dovnitř. Dítě nepřirozeně spalo, imunní vůči strastem, které mu v posledních dnech způsobovala zhoršující se horečka.

Tulák mu rukávem otřel čelo a foukáním se snažil ochladit zčervenálé tváře. Dítě nakrčilo nosík a ospale pootočilo hlavu. Když se začalo vrtět, Tulák vytáhl vzácný flakon, odšrouboval víčko a nabral na prst trochu fialového rosolu. Strčil dítěti prst do pusinky a čekal. Bezzubé dásně se pohnuly a dítě začalo sát. Ještě dvakrát mu Tulák podal lék na prstu. Dítě ho lačně spolýkalo.

Skřípavé pohupování povozu je na chvíli oba uspalo.

Náhle se z hlubin vozu ozval šepot.

„Pomozte mi.“

Tulák ztuhl a otočil se k velké kovové kleci. Ušmudlané prsty odhrnulý přehoz, pod nímž se skrývala dětská tvář. Nebyl to míšenec narozený zkaženým lidem, ale ani svobodné,

čisté dítě. Hoch měl ostré rysy a drobné hubené tělo prozrazující, že přežívá jen díky nalezeným zbytkům a důvtipu. Nic mu neuniklo, s otevřenými ústy se rozhlížel kolem sebe.

„Ten meč,“ zalapal chlapec po dechu. „Jste Andělský rytíř. Myslel jsem, že na téhle straně Trhliny jste všichni mrtví.“ Hovořil tichým vzrušeným hlasem a do očí mu vstoupilo cosi cizího, naděje na něco jiného než bolest a smrt.

„Já jsem Jem,“ vyhrkl. Sypal ze sebe slova, jako by se bál, že když se odmlčí, Tulák ho opustí. „Moje matka obchoduje s Verdigridou, ale včera večer se něco pokazilo. Objevila se skupina mužů, zajali ji a pak přišli další, zlí, odvedli mě pryč a tvrdili, že jim matka dluží peníze. Chtěl jsem s nimi bojovat, ale zbili by mě, a tak jsem se dělal menší a ještě menší, jako brouk. Strčili mě do téhle klece a naložili do vozu. Potřebuju se vrátit do Nového Obzoru. Musím ji najít, přesvědčit se, že je v pořádku.“

Tulák mlčel.

„Určitě bude ráda, ona má peníze. Ne moc, ale dost a...“ hoch se odmlčel, nevěděl, jak to podat, „taky je krásná, opravdu krásná.“

Jem byl jedním z posledních, kdo se narodili před časem bídy, dost starý, aby si pamatoval příběhy, kterými ho odmalíčka krmili. Andělští rytíři pro něj byli hrdiny z doby, kdy dětství znamenalo něco víc než jen pár okamžiků mezi čerstvě nabytým vědomím a zklamáním. Ale také byl dítětem dneška a věděl, jak v případech nutnosti vyjednávat. Melodic-kým šepotem zarecitoval: „Dovolávám se milosti. Braň mě, ochraňuj mě, spas mě.“

Tulák zavřel oči.

O osm let dříve

Deset tisíc Andělských rytířů táhlo do bitvy, která vejde do dějin jako bitva Rudé vlny. Šla s nimi i většina silných mužů a žen z oblasti, kteří se stali jejich pážaty, sluhy a vojáky.

Velkou část armády přepravovala mechanická zvířata, rytíři dostali čtyřnohé stvůry s obrněnými hřbety nebo kovovými pásy na nohou a vojáci vozy a tanky.

V jejich čele stála jedna ze Sedmy, plující po obloze ve svém létajícím paláci. Za ní se táhl zástup létajících lodí jako káčata následující svou matku.

Země se chvěla pod jejich tíhou.

Po více než tisíc let střežili Andělští rytíři ve jménu Císařství Okřídleného oka puklinu v zemi nazývanou Trhlina. Proroctví předpovídala, že Trhlina se jednoho dne rozestoupí a vyvrhne na zem pohromu. Ovšem jak plynula staletí a ten den stále nepřicházel, lidstvo se nechalo ukolébat. Je těžké zůstat bdělý po celý život a ještě těžší po celé generace. Dokonce i Sedma, skupina nestárnoucích a bezchybných strážců císařství, polevila v pozornosti a často zanedbávala návštěvy jižního regionu. První nájezdníci, kteří se vyvalili z hlubin Trhliny, rytíře zcela zaskočili. Démoni v touze urvat si něco

ze světa rychle zaútočili a ospalá tisíciletá stráž skončila nářkem a krveprolitím.

Jeden muž, který sloužil jako panoš, unikl těsně poté, co řež vypukla. Donesl zprávu o katastrofě na sever, přes moře až do Zářícího města, hlavního města císařství a sídla Sedmy.

Kleče na kolena ze sebe vychrlil zmatené zvěsti prokládané omluvami. Mnohokrát musel zprávy opakovat před stále výše postavenými lidmi, až se dostal k Vrchnímu rytíři, nejvyššímu vojenskému veliteli, který mladíka okamžitě odvedl před Sedmu s žádostí o radu.

Po dvou dnech mlčení Sedma rozhodla potrestat panoše za neschopnost. Poté začala rozjímat o tom, co podnikne. Třináct měsíců po příchodu prvních nájezdníků bylo rozhodnuto, že armáda Okřídleného oka vytáhne do války. Jejím vedení se ujala Gama ze Sedmy, která tak poprvé v dějinách opustila svou svatyni, své bratry a sestry a oddané služebníky.

Pomalu a vznešeně táhli císařstvím. Cestou se k nim přidávali mladí a silní obyvatelé země. Ochotně vstupovali do armády, všichni se chtěli zapsat do dějin.

Když armáda konečně dorazila až k Trhlině, nepřátelé už čekali. Z Trhliny se vyhrnula syčící krvavá mračna neznámých stvoření, z nichž bylo možno rozeznat pouze tisíce tisíců cvakajících hladových zubů.

Jakmile se armáda Okřídleného oka roztáhla do formace, Trhlina na ni vychrlila podivné mnohonohé tvory, nekonečný přívál zrůd vrhajících se s jekotem proti živým.

Vojáci odpověděli střelbou z kanonů a rytíři tasili své zpívající meče.

Na zemi se zastřelená a probodnutá monstra rozkládala na kaši, tak daleko od domova jejich těla nevydržela v celku. Na nebi se temné stíny proplétaly mezi věžemi létající pev-

nosti a shazovaly muže z ochozů. Občas se podařilo některého z protivníků zapálit a ten se pak v oblaku modré záře zřítíl k zemi.

Potom se však z Trhliny vynořilo něco mocného. Později to dostalo jména jako Uchvatitel, Amag nebo Zelené slunce, v tu chvíli to však ještě nemělo tvar, zjevilo se to jako zelený stín dosud nenarozené nenávisti. Kde se objevil, tam padala k zemi zmasakrovaná těla jen vzdáleně připomínající odvážné muže a ženy, jimiž byla ještě před několika okamžiky.

Armádu zachvátil děs, vojáci si poprvé připustili, že by mohli být poraženi.

Gama ze Sedmy pozorovala bitvu očima, v nichž se zrcadlilo nebe. Jakmile spatřila skutečnou hrozbu, pokynula svým sluhům. Když jí otevřeli dveře, protáhla se a roztříštila tenkou kamennou slupku, která ji obklopovala. Jako když se pták vylíhne z vejce.

Na křídlech ze stříbra a ohně se snesla na nepřítele. Její meč byl jejím válečným křikem a jeho mocné volání obracelo ďábelská stvoření v popel. Když ji ta nehmotná věc zpozorovala, zarazila se a zamířila zpět k bezpečí Trhliny. Nebyla připravená jí čelit, ještě ne. Gama se za ní rozlétla jako šíp a žádné z monster z Trhliny se jí neodvážilo postavit do cesty. Nepřátelé padali jako suché listy pod nápořem větru. Přistála na proměnlivém povrchu svého protivníka a zabořila meč hluboko do jeho beztvorosti.

Ono stvoření nedovedlo řvát, a tak kolem sebe šířilo jen tiché vlny bolesti. Pokusilo se uprchnout, ovšem Gama je pronásledovala a z jejího meče se do rány řinula nenávist i zárodky jí samé. Vznášely se uvnitř, dřímající a připravené rozkvést.

Nepřítel byl nucen odvrátit se od zející prázdnoty. Neochotně se jí postavil.

Dali se do boje.

Traduje se, že Gama bojovala udatně. A že udatně i zemřela. A Vrchní rytíř ji měl brzy následovat. Nicméně ať se traduje cokoli, Gama ze Sedmy toho dne padla.

Krátce nato přišel příkaz k ústupu. První ústup přežily sotva dva tisíce.

K druhému ústupu už nedošlo.